

GAZETA TRANSILVANIEI

PROPRIETARĂ: ASOCIAȚIUNEA „ASTRA” BRAȘOV
Apare de două ori pe săptămână prin îngrijirea
unui comitet de redacție.
Atelierele tipografiei „Astra” Tf. 1102.
Pagini 4-6-8 Lei 3.

STEAG RIDICAT LA
1838
GH. BARÎȚIU ȘI SFINȚIT DE LUPTELE PURTATE SUB CUTELE LUI
DE ATAȚIA URMAȘI, ÎN FRUNTE CU MUREȘENII

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
BRAȘOV.
B-dul REGELE FERDINAND Nr. 12 Tf. 1513
Abonamentul anual lei 300 Autorități și Societăți lei 600
Anunțuri și reclame după tarif

Nr. 61 Inreg. Trib. Brașov S. II No. G. II. 71/942

9 August 1942

Anul 105

Pământ românesc

de V. Branisce

Veacuri de-a-rândul marginile
pământului românesc n'au fost de-
limitate cu pietre de hotar, țărui
sau pancarte internaționale.

Politiceste îl stăpâneau ba unii,
ba alții și adeseori nimenea. Elastic
de-ar fi fost, n'ar fi putut fi tras
mai mult în toate direcțiile. Dără-
buit a fost în cel mai cumplit fel.
Și totuși, acest pământ desmembrat,
înglobat în diverse împărății a dat
naștere în chip miraculos celui mai
omogen popor, a creat cea mai
unitară limbă din câte s'au ză-
mislit pe pământ.

Rămâi uimit de identitatea lim-
bii române de pe întreg teritoriul
de formație al poporului.

Există o unitate românească,
pe care n'o vei găsi la alte popoare
cu tradiție de stat. Granițe politice
multiseculare n'au putut crea acea
unitate de graiu, de spirit, de tradi-
ție pe care a creat-o pământul ro-
mânesc.

De vei străbate munții Vrancei,
așezările maramureșene, cătunele
din țara Oașului sau Munții Apu-
seni, de vei cutreiera câmpiile până,
hăt, departe spre apele limpezi ale
mării, vei întâlni aceeași limbă a-
celași suflet românesc. Limba noas-
tră își are adânc înfipte rădăcinile
în solul din care s'a format, întoc-
mai cum sufletul oglindește prin
nenumărate fețe caracteristicele a-
cestui pământ. Căci este bine să se
știe: există o fundamentală deose-
bire între hoardele nomade și po-
porele cu așezări statornice. Cele
dintâi urmăresc un singur țel: pra-
da. Cu ochii scânteietori, cu simțu-
rile ascuțite ele o adulmecă dela
mari depărtări. Și, vai, de ceea ce
le cade în cale!

Spre deosebire, popoarele cu a-
șezări statornice sunt legate cu fire
nevăzute de plaiurile de obârșie.

Noi, Românii, suntem un
popor de veche așezare. Noi ne-am
ridicat din acest pământ, cum creș-
te stejarul în codru. Ne-am le-
gat de el cu toată ființa noastră.
L-am cântat, l-am iubit, l-am mun-
cât, l-am apărat de cutropitori, l-am
stropit cu sânge, până în clipa
supremă când ne-am împărțit
de larga lui îmbrățișare.

Iar liniștea pe care ne-o oferă
el este mai îmbietoare decât toate
ademenirile.

Citiți cel mai vechiu ziar

„Gazeta Transilvaniei”

Optimism românesc

de I. Bozdog

A vedea lucrurile în culori lumi-
noase chiar și între cele mai grele îm-
prejurări, a spera în mijlocul furtunii ce
te învăluie că în curând va apărea se-
ninul și din mijlocul valurilor vrășmașe
care te amenință să te cufunde și te
poartă ca pe un vas netrebnic acuși
pe coama spumoasă, acuși te coboară
sub involburări strivitoare, tu, chiar
în aceste momente, să mai sperezi în
mântuire, iată ceea ce dovedește un
suflet curat, sănătos și plin de optimism.

De altfel optimismul, sau mai bine
zis puterea sufletească de a rezista și
înfrunta toate neajunsurile vieții este o
trăsătură sufletească și de sănătate mo-
rală a oamenilor sănătoși la trup și la
suflet.

Oricât va încerca cineva să-și dea
aparența de sănătate cu mijloace arti-
ficiale, să-și repare prin vopseli frumu-
sețea obrazilor, să-și ascundă defectele
prin mijloace false, rumeneala feței și
încondeierea ce și-a făcut îi vor păstra
o mască fixă, cu înfățișare și graiu false.

Cel ce-și menține însă înfățișarea
naturală, cu care s'a născut, va reo-
glindi în priviri sentimentele gingașe de
iubire, durerea ce-i tulbură traiul, scân-
teierile hotărârilor mari și bărbătești ce
le-a luat, iar paloarea și rumeneala, ca
și încordarea mușchilor feței vor arăta,
ori și cui știe să citească semnele,
ceea ce clocotește în acest om.

Examinat sub acest aspect sufletul
neamului nostru se desprinde robust și
plin de încredere în viitorul său, între
toate împrejurările vieții sale, oricâte
greutăți i-ar răsări în cale. Basmul și
poezia noastră populară, primele lui
mijloace de a-și exterioriza lumea de
gândire și simțire interioară, sunt stră-
bătute de cele mai grele suferințe și

încercări pe care eroii săi însă le înlă-
tură din cale cu istețime admirabilă,
le înconjoară prin prudență, sau le bi-
ruesc prin îndrăzneală și jertfe grele.
Loviturile vrăjmașilor săi le suportă cu
resemnare, iar amarul suferințelor îl în-
dulcește cu suspinurile mângăitoare ale
doinei, care, oricât de grea ar fi du-
rerea, găsește totuși un colț de seni-
nătate să apară peste perdeaua lacri-
milor ce le varsă.

În proverbele noastre minunate
sunt fixate apoi ca în strălucitoare ne-
stemate învățăturile experienței lui de
veacuri, că peste toate durerile lui ve-
ghează mâna înțeleptului cărmuitor care
nu ajută decât dreptății. În fața valuri-
lor ce l-au năvălit și l-au acoperit de
atâtea ori și l-au împins spre marginea
prăbușirii el a rezistat și a lăsat urma-
șilor acel minunat talisman: „Așa trece,
pietrele român”.

În firea neamului nostru e urzită
răbdarea și nădejdea în chip atât de
inseparabil încât nicio răutate ome-
nească nu o poate destrăma.

De aceea și în actualele împreju-
rări grele, când ni se cer atâtea sacri-
ficii și sângerăm și din rani deschise,
neamul întreg primește și povara ce i
se impune, și vorbele bune ca și pe
cele de ocară și umilire cu aceeași se-
ninătate și încredere în destinul său

De aceea masca falsă și mijloacele
artificiale, cu care ar încerca oricine
să-și acopere gândurile și pornirile vi-
cene, vor cădea în fața dreptății și
jertfelor fără măsură pe care le aduce
azi neamul cinstit și drept de plugari
ai țării noastre.

Trecutul cu învățăturile lui ne
este cheazășie, iar credința noastră
în biruința dreptății este de neînvinș.

Eroismul popo- rului nostru

de Ion Berciu

Sunt mai multe feluri de eroism,
adică de vitejie, de superioritate.

În mod obișnuit însă prin eroism
se înțelege neînfricarea pe câmpul de
bătălie, biruința în luptă.

Eroii din războaie au fost întot-
deauna glorificați de poeți și prea-
măriți de masele populare. Inceputurile
istorice ale neamurilor sunt învăluite
de legendele eroilor întemeietori și apă-
rători ai comunității — fiecare conce-
puți după caracterul poporului res-
pectiv.

Mai există însă un eroism moral,
fie al omului superior, gata de a în-
frunta totul pentru triumful dreptății,
fie al întregii națiuni, care urmează în
marea sa majoritate, înplacabil, legile
eternale ale omeniei, iubirii și dreptății.

Numai popoarele ajunse la un
grad de cultură superior sau cele greu
încercate de îndelungată suferință sunt
capabile de un astfel de eroism, poate
cel mai superior dintre toate manifes-
tările omului, pe acest pământ și în
această viață fugară, plină de curse,
de piedeci și de deșertăciune.

Eroismul moral al poporului ro-
mân este fără margini.

Este de ajuns să ne apropiem, cu
înțelegere și iubire, de trecutul său și
de reprezentanții săi autentici — marea
masă a țărânimii — pentru a ne da
seama, cât suflet a trebuit pentru a
învinge pofta nesățioasă a lacomilor
noștri dușmani și câtă tărie de viață
n'a trebuit pentru a înnota prin întu-

Continuare în pagina 3-a

FOILETONUL
„GAZETEI TRANSILVANIEI”

Crucea dela Sofiewka

Poșta pe front

— Urmare. —

Și în ziua de 23 Aprilie a ve-
nit poșta.

Ostașii dau târcoale Postului
de Comandă. Agenții Companiilor
cartează sutele de scrisori și cărți
poștale, toate cu același început:
„...dorindu-ți multă și fericită să-
nătate, întâi dela bunul Dumne-
zeu, apoi dela mine..”

Caporalul T. R. Dicu Octavian,
secretarul Batalionului, îndeplinește,
cu această ocazie, funcția de ser-
gent de stradă la intersecția Bule-

vardului Carol cu Calea Victoriei:

— Compania 7-a?

— Aici.

— Compania 5-a?

— Fă-te, încoa cu ea!

— Compania 6-a?

— Olio! Iote mă, că i-a scris
și lu Lugojanu!

— Compania 8-a?

Și tot așa, pânăce toate scri-
sorile sunt îndrumate pe „străzile”
lor. Atunci agenții pleacă la Com-

panii, unde povestea se repetă, pe
plotoane.

S'au dus.

La Postul de Comandă n'a
mai rămas decât Locotenentul Ad-
jutant, secretarul Dicu și cele două
ordonanțe: Ion Crăciunescu, a lo-
cotentului, om cu cântar la vor-
bă, cu ochi mari, speriați, lumi-
nând o față slăbuță, și Lighezan
Novac, cu aiere de superioritate
față de Crăciunescu, prin faptul
că e ordonanța maiorului.

Locotenentul scrie pe un colț
de masă. Un ordin „secret” și „ur-
gent” trebuie transmis imediat la
Companii.

„În ziua de 26 Aprilie a. c.
Batalionul se va pune în marș,
pentru ca în noaptea de 27/28 A-
prilie să ocupe poziția dela Koi-
Assan...”

INSTANTANEE

Drum de artist

Cărarea ce duce pe maril artiști spre apogeul gloriei lor, de obicei e spinoasă și strâmtă. Foarte mulți a căror celebritate a făcut în lume vâlvă, și-au cucerit coroana de dafin cu suferințe supra omenestii.

Alții iar, își datoresc săltarea de jos, din puberea celor mulți și obscuri spre culmile pline de soare ale nemuririi, unei simple întâmplări norocoase.

Cu Gloria Swanson, cunoscuta artistă de cinema, s'a petrecut tot cam în felul acesta.

Era în Chicago, locuia acolo împreună cu tatăl ei și se luptau împreună cu mizeria. Intr'o zi Gloria citi în ziare că o societate mare prepară un film la care vor participa cam o mie de persoane. S'a anunțat numai decât și ea ca statistică, dar a fost respinsă.

O prietină a ei a avut mai mult noroc, căci a primit dela impresar micul, dar răvnitul bilețel care-i asigură dreptul să participe și onorariul împreună cu acest drept. Gloria Swanson a plâns atunci cele mai amare lacrimi din viața ei. Apoi reculegându-se declară că va merge totuși împreună cu prietena ei, va filma și fără să pretindă onorar. Când s'a luat scena însă, Gloria Swanson intimidată de nesuccesul avut în ajun, a făcut o mișcare stângace din care toată scena a trebuit să fie repetată. Cine știe cu câtă greutate se fac în film astfel de repetări își poate explica și furia regisorului, care se năpusti asupra biete fete urlând ca un leu. Gloria se simți grozav de nenorocită și isbucni în plâns. Asta i-a fost norocul. Directorul care încă se infuriasă adineaori, văzând pe fată cum plânge rămase înmărmurit, cu ochii țintă asupra chipului ei îndurerat pe care se rostogoleau boabele de lacrimi. Așa nu mai văzuse el pe nimeni plângând.

După ce termină scena regizorul se apropie și abia atunci recunoscu în Gloria Swanson pe fata care o refuzase în ajun.

„Afară!“ — strigă el plin de mânie — „bagajul ăsta ordinar se strecoară aci și ne strică toată treaba“.

„Dă-i pace“, îl mulcomi directorul care se liniștise acum. „La grupuri nu se potrivește, dar plânge știe bine. Va trebui să-i dăm et alt rol!“.

Un zâmbet de fericire trecu atunci peste fața tinerei fete.

„Hei!“ — exclamă directorul — „râde încă știe frumos, asta-i minunat!“

Astfel ajunse Gloria Swanson la film.

Ecat. Pitîș

Spicuiiri

din dicționarul greșellor noastre de limbă

de Ax. Banciu

XXXVII.

Să nu se creadă cumva că prepozițiunea *de*, despre care s'a vorbit în articolul precedent, ar fi unica care se bucură de atâta dragoste. Mai sunt și altele. Aproape fiecare grămătic, cu simpatia lui.

Iată d. p. pe băgăreața prep. *în*, care, ajutată de câteva condeie „inovatoare“ — ca să nu le taxăm altfel — încă a pornit să-și ia nasul la purtare. Și devremece lumea nu se prea sinchisește de prezența ei unde nu-i fierbe oala, a'nceput să se instaleze în frazeologia noastră cu pretenții de definitivat și cu hotărîrea de a depozeda de drepturile lor pe alte camarade, dacă nu cumva se vâra în frază fără nici un rost, numai să se găsească și ea în treabă.

Exemple:

„M'am întors în seară“ — spune dl M. E. în Cv. dela 29 I 1929 foil. pg. 1, c. 6. După știința noastră, Românul zice: M'am întors seara; cum spune și: m'am întors dimineața (nu: în dimineață). În cazul dat, ca să se poată spune în seară, ar trebui precizată seara întoarcerii (D. p. M'am întors în seara zilei de 30 I. c.)

„Doi studenți plecați în Seghedin pentru studii...“ (Cr. 25 VIII 1928 p. 3, c. 1). Românul zice: Sunt, stau, trăiesc, mă găsesc... în S., dar plec, mă duc la S. Nu tot așa, însă, când e vorba de-o regiune, țară, continent, nu de-o localitate. În cazul acesta, se zice: mă duc (plec) în Munții Apuseni, în Dobrogea, în Ucraina, în Africa, în lume.

Se face astfel dovada că Ungaria... se înarmează pe toate căile, cu toate sacrificiile, în ignorarea tuturor scrupulelor“ (Cv. 7 I 1927 p. 6, c. 1, sus). Noi zicem: „ignorând orice scrupul.“ (Cu singularul, pentru motive care se înțeleg ușor).

„Serbarea luminatului praznic al Invierii s'a fixat în ziua de 31 Martie“ (Cv. 24 II 1929 p. 6, c. 4). Corect: pe ziua. În cazul dat, Românul mai așteaptă să-i spu: ce dată s'a fixat în ziua de 31 Martie pentru serbarea praznicului Invierii?

„D. general găsește nemerit să amâne discuția în ședința de noapte“ (Cv. 15 VII 1926 p. 2, c. 2). Voia să zică: pe (pentru) ședința de noapte. Din felul cum se exprimă reporterul, se înțelege altceva: că în ședința de noapte, d. general găsește nimerit să amâne discuția (pe altă dată).

„Cap care gânda în conducător, dar opera în șmecher“ (C. Gongopol în Cv. dela 16 II 1928 p. 1. c. 1).

„Dl Dori Popovici a vorbit ieri în opozant“ (Adev. 23 VI 1930 p. 1 c. 1). Auzi, bade Irimie? De-acum, ca să nu te faci de răs, să-ți tragi bine seama când mai vorbești în vreo adunare ca plugar, în consiliul parohial ca epitrop, în comitetul școlar ca părinte, în consiliul comunal ca jurat...! Altfel, s'ar pu-

tea să te ia la vale vreo față simandicoasă, că nu-ți mai cioplești și d-ta graiul, rămânând tot pe lângă felul de-a vorbi al părinților d-tale.

„In deosebire de anii trecuți, toate normele fixate în aceste conferințe, vor fi cu strictete aplicate“ (Cv. 11 IX 1930 p. 3 c. 2, sus).

„Această poezie, în deosebire de cele precedente, este opera unui om învățat“. (C. Botez, Manual de l. rom. pt. cl. IV lic. Cartea Rom. 1929 pg. 163). Noi spunem: spre deosebire.

„Principial obiecțiunea poate fi ridicată. In fapt însă nu“. (Cv. 20 XI 1929 p. 1 c. 1).

„In fapt, este vorba de o singură adresă“ (Cv. 28 VII 1929 p. 4 c. 5). Ardelenii zicem: de fapt. Și nu e rău zis.

„Dl D. R. I. . . are orientarea necesară și simțul necesităților maseelor. In altfel ar fi fost cu neputință ca aceste masse să-l urmeze“ (Cv. 17 XII 1929 p. 1 c. 3).

„Cu această condiție, aducerea bugetului înaintea parlamentului este binevenită. In altfel se face o formalitate mai mult“. (Cv. 22 XI 1930 p. 1 c. 2). Vezi și Univ. 26 VIII 1941 p. 2 c. 6, foil.

„Diferențierea aceasta am mai făcut-o în alte dați“. (Cr. 15 I 1929 p. 1 c. 1).

„După cum am mai observat și în alte dați, există în rândurile publicului etc.“ (Viața 20 VI 1941 p. 2 c. 3). Românul nu întrebuințează în cazurile acestea prep. *pe*. Admițând-o, ar putea spune cineva, cu același drept, și: în așa, în acum.

„Cartea lui N. Densușianu, Dacia Preistorică, trebuia să apară în simultan cu operele de sinteză ale lui Hașdeu“. (Timpul 23 VII 1942 p. 2 c. 1). Simultan cu=de-odată cu.. Așa dar, după acest „maestru al verbului românesc“, va trebui să spunem de-acum: Cercețările în cele două cazuri de furt s'au făcut în de-odată. Lelea Ană a pus în de-odată rața și găina să clocească. X și Y s'au supus în de-odată la examen ș. a. m. d.

„In finele săptămânii d. I. M. va pleca în Ardeal“ (Cv. 28 X 1928 p. 4 c. 4).

„Legile civile sunt suficient de subtile și de riguroase pentru a readuce în ascultare pe rebeli“. (Cv. 6 II 1928 p. 1 c. 2).

În ultimele două cazuri, noi întrebuințăm prep. *la*. Deci: *la* sfârșitul săptămânii; readuc pe cineva *la* ascultare. Cum zicem și: Medicul te poate readuce *la* conștiință, forța *la* supunere etc.

Oare dela cine vor fi învățat românește acești jongleuri gramaticali?

De prep. *în*, trecută, cu drept de *noli me tangere*, în terminologia și stilul juridic, nu ne ocupăm. Ne-am aprinde paie'n cap. Ne gândim la construcții ca: X. Y. s'a înscris în falș.

„Plângerea în calomnie a d-lui M.“ (Cr. 16 II 1931 p. 6 c. 6—7, jos).

PREDICI ÎN PUSTIU

Oaze sufletești

Călătorul pierdut prin pustiu Zaharei este salvat de o mică oază — o mică insulă cu verdeață, cu un izvor de apă rece, cu câțiva palmieri umbroși. Dacă rătăcirea acestui călător este de prea lungă durată și apare în imaginația tulburată de setea ucigătoare „fata morgana“. Își mai strânge forțele sleite ce i-au mai rămas, se târâie cum poate încă înainte spre locul minunat al imaginației sale bolnave și cade apoi complet istovit fără a se mai putea ridica.

Și sufletul tău este un biet călător în pustiu Zaharei. Și el are nevoie de oaze, și el vede fata morgana atunci, când călătoria plină de chinul setei, foamei și oboselii este de prea lungă durată.

Te-ai îngrijit tu din vreme să ai oaze pline de verdeață în lunga călătorie a sufletului tău? Poate nici nu știi că speranța este verdeața acestei oaze, credința este izvorul de apă rece și bunătatea este palmierul ei. Credința, speranța, bunătatea iată în primul rând ce trebuie să conțină oaza sufletească.

Dacă insula de verdeață mai este împodobită și cu flori, cu atât mai bine. Dacă oaza sufletului tău mai este împodobită și de răbdare, de meditație, de rugăciune, de curățenie, de acest miros îmbător al florilor sufletești, cu atât mai bine.

De nu găsești de loc în această lungă călătorie o oază pentru sufletul tău îți apare la un moment fata morgana. Vezi ce frumoasă ar fi putut fi viața ta, dacă ar fi fost închinată idealurilor înalte, dacă nu te-ai fi lăsat pradă patimilor și ispitelor. Fata morgana a sufletului tău este plină de regrete și căințe. Continuăm adesea să ne sbatem în pustiu fără să dăm de loc peste o oază, peste insula verdeții și umbrei și apei răcoroase.

Eu iubitul meu frate necăjit, care nu dai de oaze nicidecum și care vezi fata morgana, eu nu te condamn, însă te compățimesc sincer. Doar tot timpul școlarității și adolescenței tale nimeni pe lumea asta nu ți-a spus-o, că sufletul tău are nevoie de oaza credinței, speranței și bunătății, de atâtea flori bine miroitoare.

Din contră te-au îndopat cu tot felul de cunoștințe tot atât de folositoare și tot atât de nefolositoare pentru viața ta, te-au necăjit mereu cu examene multe și cu tot felul de concursuri și dacă din când în când un dascăl bun și cu frica lui Dumnezeu ți-a vorbit despre oaze, în jurul tău nu ai văzut decât răutate, invidie, violență. Nu ai putut vedea decât contradicția grozavă între ceea ce te învăța acest dascăl bun și viața de toate zilele.

Ție să nu-ți pese de toate acestea. Nu-i prea târziu niciodată în a-ți crea insula de verdeață și singurătate a sufletului tău.

Dr. M. Suciu-Sibianu

Pauză.
Așadară în noaptea de 27/28 intrăm și noi.

— Măi, Dicule, eu n'am nimic?

Dicu și-a pus în ochi-i blajini infinite păreri de rău.

— Nimic, Domnule Locotenent. Pauză.

„... Batalionul va ocoli șosaua dintre Islam-Terek și pădurea dela Otarsik, fiind reperată de artilerie...“

Nimic, nicio scrisoare!

„... Creasta dintre Novo Pokrovka și Novo Alexandrovka va fi depășită după apusul soarelui, fiind bătută de artilerie...“

*

Cine i-a strecurat, peste „or-

dinul de operație“ două telegrame și o scrisoare?

N'a citit nici telegramele, n'a desfăcut nici scrisoarea. Un gând i s'a înfipt în creier și i-l sfredelește acum cu trosnituri de burghiu învărtit în scândură uscată de brad:

— A murit tata!

— Il doare capul. Lighezan a aprins o lumânare, ca într'un cavou. Crăciunescu stă cu capul răzimat în coate pe-o raniță, Dicu morfolește un creion între degete.

De ce tac toți? De ce s'a curmat toată gălăgioasa bucurie adusă de „poșta“ sosită adineaori?

A desfăcut scrisoarea cu mișcări obosite:

„Te-a așteptat mereu. Credea cu tărie c'o să te mai vadă. Fotografia ta a cerut să i se pună pe

măsuța de lângă pat. La sfârșit, cu ochii pe chipul tău de pe măsuță, a spus rar, îndurerat:

— Acuma nu te mai pot aștepta.

A închis ochii. O lumânare i s'a ivit la cap și în căsuța din Str. Ciprian Porumbescu înceta să mai fie stăpân truditul refugiat, dat afară de Unguri din Ardealul de Nord“.

În față, colina dela Sofiewka, cu cearcăne roșii în însurarea care se lăsase, părea o altă Golgota. O cruce imensă se înălța și dispărea, și 'n loc de inscripția funerară doar cuvintele: „Acuma nu te mai pot aștepta“.

A început să scrie: „La ora 23.30 operația ocupării poziției va fi terminată...“

*

Plângeți, Domnule Locotenent? Ion Crăciunescu s'a ivit de undeva lângă locotenentul lui.

— Nu, Ioane, nu plâng. Mă dor ochii.

*

Un ploton, adunat pentru masa de seară, cântă, cu voci ca aduse de departe, din țară:

„Cu noi este Dumnezeu...“

Crimeea 16 Iulie 1942.

Tipografia „ASTRA“ Brașov

caută

2 mașini de cules Linotyp

Europa și războiul dela 1870

de A. A. Mureșianu

Pacea dela Paris din 1856, care a urmat după războiul victorios al națiunilor aliate apusene împotriva Rusiei, stabilise o nouă ordine la răsărit, care fu favorabilă nu numai popoarelor asuprite până atunci de imperiul Țarilor, ci întregii colectivități europene. Sub îndrumarea înțeleaptă a lui Napoleon III, pe care însuși istoricul german Friedjung îl caracterizase drept „cel mai modern bărbat de stat al veacului al 19-lea”, Europa luase un frumos avânt în toate direcțiile. Moldova, care-și văzu înapoiate gurile Dunării și județele de miazăzi ale Basarabiei, putu să desăvârșească la 1859, cu sprijinul puternic al Franței și Italiei, unirea ei de mult dorită cu Țara Românească. Italia puse tot atunci, cu sprijinul armat al Franței, temelia unirii sale viitoare.

Reorganizarea Europei pe temeiul ideii de naționalitate, urmărită nu numai de corifeii națiunilor latine, ci și de conducătorii politici ai poporului german, făcea din zi în zi progrese tot mai mari. Cea mai mare piedecă în calea acestei nobile și drepte năzuinți a popoarelor europene o formară cele două imperii poliglote: Rusia și Austria. Era deci evident că planurile mărețe de unificare națională a acestor popoare nu se puteau realiza fără desmembrarea colosului semiasiatice dela răsărit și a vechei împărății a Habsburgilor.

Acesta din urmă fu și scopul alianței dela 1866 dintre Prusia și Italia, protejată de Napoleon III, și a războiului lor de atunci împotriva Austriei. Cu toată victoria vertiginoasă dela Sadowa și cu toată dorința regelui Prusiei Frederic Wilhelm și a statului său major de a pune în sfârșit capăt împărăției vulturului cu două capete, realizând astfel unitatea germană, totuși teama de complicațiile ce ar putea urma din cauza preponderanței viitoare a Rusiei și a neînțelegerilor națiunilor din bazinul dunărean, a făcut pe Bismarck să renunțe, la preliminarele dela Nikolsburg, la acest plan, și să se mulțumească cu întemeierea hegemoniei Prusiei asupra statelor confederațiunii germane și cu așezarea pietrii de temelie a imperiului german.

Rusia care nu a putut uita umilirea dela 1855 și care nu voia să renunțe la planul ei de extindere spre Constantinopol și Balcani, încerca cu toate mijloacele să alimenteze ura și desbinarea între statele apusene, ațâțând Prusia împotriva Franței, care-i provocase dezastrul dela 1855. Încă la 1866 ea ceru puterilor apusene denunțarea tratatului dela Paris din 1856, care stabilise între altele și neutralitatea Mării Negre.

Nu mai încapă nici-o îndoială că politica de revanșe a Rusiei a fost, pe lângă politica de răzbunare pentru 1866 a Austriei și politica egoistă și interesată a Angliei, cauza principală a prăgătirii conflictului dintre statele confederațiunii germane nordice și dintre Franța, conflict al cărui sfârșit tragic fu războiul dela 1870.

Napoleon III, care-și petrecuse copilăria în Italia și-și făcuse studiile la universitățile germane, și care era un European în adevăratul înțeles al cuvântului, sprijinise până atunci cu toată sinceritatea și cu tot idealismul său planurile de întregire națională ale poporului german, ba, în faimoasa sa întrevvedere cu Bismarck dela Biarritz, din 1865, el îi dădu acestuia „mână liberă” întru realizarea scopului său. Din cauza politicii Rusiei, a politicii de revanșe pentru 1866 a Austriei și a politicii anti-europene a Angliei, el se văzu însă împins, încetul cu încetul, într'un impas, din care nu mai putu găsi, în cele din urmă, nicio ieșire, căzând jertfă nobilelor sale intențiuni.

Încercările dela 1869 de înjghebare a unei alianțe dintre Austria, Franța și Italia, dorite atât de mult de cancelarul Austriei și antagonistul lui Bismarck, baronul Beust, încercări zadărnice, în primul rând de amenințarea rusească, au produs o agravare a raporturilor franco-germane. Neputând găsi o satisfacție în unirea cu frații din

Austria, și în expansiunea spre Orient, poporul german fu împins, prin forța împrejurărilor, la o răfuială cu Franța napoleoniană, cu care avea încă socoteala „umilinței” dela Iena.

Totuși războiul ar fi putut fi împiedecat, dacă în aceste momente critice pentru civilizația Europei, nobila națiune franceză ar fi avut concursul Italiei, pentru a cărei independență și unire ea își vărsase sângele la 1859 și a Angliei a cărei supremație maritimă în Orient o susținuse la 1855.

Dar Anglia, geloasă de aspirațiile legitime de hegemonie ale Franței asupra Belgiei franceze, nu numai că nu-i dăte niciun ajutor, dar, susținând la 1870 cu îndârjire neutralitatea acestei țări, ea contribuă și la defecțiunea Italiei, încheiând cu aceasta, în August a acestui an o înțelegere, prin care ea îi oferi Italiei „protecția” ei, cu condiția ca aceasta să nu ajute Franța.

Însuși Bismarck recunoscă mai târziu că Anglia a contribuit, prin politica ei „rezervată” și egoistă, într-o mare măsură la izbucnirea războiului dela 1870, pe care ea l-ar fi putut împiedeca. „Bismarck, scrie publicistul german Rothfels, s'a plâns adeseori cu ton de reproș de rezerva de atunci a Angliei și mai târziu a făcut-o chiar vinovată de izbucnirea războiului franco-german și de faza de încordare continentală, care i-a urmat”. (Cf. Rothfels, — *Bismarcks englische Bündnispolitik*, Leipzig 1924).

Ce să mai fi putut face în aceste împrejurări Austria care, cu toată dorința de răzbunare pentru 1866 a împăratului ei și a bărbăților ei de stat, se văzu, după vorbele istoricului și academicianului francez Emile Bourgeois, „paralizată, mai mult, decât ori și când, prin simpatia Ungurilor pentru Prusia și prin frica de Rusia”. Politica lui Beust, care considera preponderanța Franței în Apus drept o „necesitate a echilibrului european”, trebui să cadă în fața primejdiei interne a monarhiei austriace și în fața primejdiei rusești.

Trista situație de atunci a politicii europene o înfățișase foarte bine Bismarck într-o convorbire pe care o avuse în Martie 1869 cu atașatul militar al Franței la Berlin, colonelul Stoffel și în care spuse între altele: „În cazul unei alianțe dintre Austria și Franța, Rusia care este din punct de vedere militar mult superioară va porni spre Viena și tot Austria va fi aceea care va plăti oalele sparte”. (Horst M., *Bismarck, England I. Europa*, München 1930, p. 400).

Privit prin prizma realităților politice ale vremii, războiul dela 1870 dintre Franța și Germania, care a provocat marele dezechilibru din epoca următoare a desbinării în două a Europei, și a „păcii armate”, apare deci nu atât ca urmare a forței de expansiune și a dinamismului poporului german, cât mai mult ca un rezultat al neizbutirii lui Napoleon III și Bismarck de a reorganiza Europa pe baze naționale, din cauza reacțiunii despotice a statelor ei poliglote și a desinteresării egoiste a celei mai mari puteri coloniale a lumii.

Singurătate

Nu lasă 'n urmă cel mai mic regret
Când au plecat din parcuri musafirii,
Mai ușurați răsuflă trandafirii
Și nuferii pe apă țin banchet

La mese verzi, rotunde. — Somnul firii
Se deapănă domol într'un boschet
De tamaris în floare — și încet
Cântări de leagăn cântă 'n jur zefirii.

Un greeruș suspină din ghitara;
Îndrăgostit e bardul, dar sărac,
L-aud cântând în fiecare seară

Culcat comod pe mușchi sub un copac,
Trezind din somn aleea solitară
Să-i facă unei broaște verzi pe plac.

Ecat. Pitiș

Timoteiu Cipariu, gazetar

de Șt. Manculea

— Urmare. —

„Ilustrissime!”

M'a prins mirarea de cele ce mi-ați scris dela D. Kirchner, ca și când nu ași fi alăturat programa, nice ași fi arătat prețul abonamentului, când din contră eu în scrisoarea-mi către In. Presidiu anume am scris cu aceste cuvinte:

„Subscribul — are onoare a alătura programa aceluia, publicând ca Anunț de prenumerațiune”. Poate numai că D-lui Kirchner nu i-s'a părut destul de pe lung, în care caz pot să-i servesc și cu o programă mai lungă.

Iar în cât pentru preț, Dvoastră vedeți chiar din înștiințarea de prenumerațiune publicată în Gazeta Transilvaniei nr 92, care e tot una cu Programa alăturată Inaltului Presidiu, numai cu titlu — cumcă și prețul e arătat aceluiași Inalt.

Mai rămâne ce mi-ați scris pentru desemnarea tipografiei, carea și mai tare m'a surprins, deoarece nici în legea de presă nu se amintește că nu ar fi iertat Redacțiunii a-și tipări în alt loc foaia sa, nice de aicea de atare piedecă nu am mai auzit până în momentul ce am cetit în scrisoarea Il-tei Voastre, de care dacă știam mă îngrijam mai de demult: încă nice Flitsch care în Novembre a. c. călătorit pe aici, nice măcar nu a atins de atare împrejurare, carea de-i era cunoscută, negreșit mi-o reflecta.

În legea de presă par. 10 punctele 1, 3 și 5 se poștește a se arăta numele și locul editorului, numele și locul redactorului, numele și locul tipografului, fără de a se aminti că acești 3 trebuie să locuiască într'un loc, ci numai că au să se arate unde e locuința lor, a fiecărui separat, nu cu toții, de unde se cunoaște că pot să locuiască în diverse locuri, fără de a li se denega concesiunea din altă cauză, sau a se aminti că în atare caz au de a recurge la Maiestate, — de nu cumva vreun aditament la acel par. s'a emis mai

târziu, de care nu am nicio cunoștință.

Eu încă ași fi fost mai bucuros a-mi tipări foaia în Blaj, decât în Sibiu, și am și tratat în scris și cu gura în această privință cu Rectoratul și prefectura tipografiei, ci până acum nu m'am putut învoi, 1) pentru că culegătorii de aici nu vor să lucre la atarfoaie cu prețul ca cei din Sibiu, nice cu prețul minor de până acuma — 2) pentru că hârtia aici e mai scumpă decât la Sibiu, 3) pentru că presa de aici nu suferă format mai mare ca al lui Flitsch, 4) pentru că Seminarul însuși are de cuget de a cda dela 1 Ianuarie 1867, o foaie a sa bisericească, și așa nu se poate ști dacă va fi în stare de a putea tipări și a doua.

Mai rămâne greutatea expedițiunii poștale din cauză mai ales a stării poștale de aici.

Din care toate puteți vedea Illme, că cu toată bunăvoința de a-mi tipări foaia aici, anevoie voi putea reuși, și mă tem că și de mă voi putea învoi, să nu pățesc vreo altă scădere în decursul anului.

Dacă puteți v'ași ruga să binevoii a descoperi aceste toate D-lui consilier Kirchner, pe care-l salutez, ca să-mi înlesnească pe cât s'ar putea această greutate și să nu-mi înapoieze cererea, până ce veți avea bunătaea a mă încunoștința despre rezultatul acestui pas, de care v'am rugat acum.

De altmintearea Vă asigur și vă rog să asigurați și pe alții, că într'un mod sau altul, tot se va face începerea la termenul anunțat.

Pentru a satisface prevederile legii presei în vigoare pe acele vremuri T. Cipariu s'a adresat tipografiei din Blaj, cerându-i să-i stabilească condițiile în care ar putea tipări aici „Arhivul” său.

— Va urma. —

Eroismul poporului nostru

de Ion Berclu

— Continuare din pag. 1-a —

nerecul veacurilor spre razele de lumină, care au uimit atât de mult pe toți cercetătorii străini.

„Miracolul” nostru stă în sufletul nostru, în vitalitatea națiunii și în forța spirituală a elementului uman.

Prezentul însuși este mare învățător pentru observatorul obiectiv, în această privință, lăsând la o parte unicul moment al celui mai autentic eroism moral, când poporul român victorios, lăsă, cu generozitate, să se reverse binefacerile sale asupra tuturor, chiar și a dușmanilor săi cei mai cruzi.

Convins că toate uneltirile și toate lingușirile își au la sfârșit plata lor, lucru ce l-a putut în permanență constata în timpul îndelungat al martirajului, pare pentru mulți apatic și ușor de folosit în orice aventură.

Misterul său însă stă în „ridicările sale năvalnice, tocmai în momentele când toți străinii îl socoteau la pământ”.

De aceea și azi, ca totdeauna, în ei, cei mulți și tăcuți, stă nădejdea și biruința noastră întreagă, fiindcă de aci au venit toate „miracolele și mântuirile” sufletului nostru românesc.

Scrisoare

Trimitem, mare, carte dela Crâm
Și mi-i irta de nu știu cum începe.
Se pare că sunt pe alt tărâm
Și gândurile năvălesc sirepe.

Ci, hodnind în satul tătăreș,
La lumânare își înșir de toate:
Sunt sănătos și deie Domnul, poate
Mult prin streinul nu va să m'amărăsc!

Pe o postată Rusul e ucis,
Ne mai rămâne numai o postată
Și n'om lăsa-o până nu-l gătată,
Și-apoi ni se întâmple ce-a fost scris!

Doar când un vânt și-abate linul iures
Cam dinspre față, cum gândesc m'apucă
Un dor ce mădularele-mi usuacă
Și mă trezesc la noi, în Maramureș.

Pe prispă toarce mândra lui fuilor
Și Cătălin o 'ntreabă unde-i tatăl
I-ar spune numai într'o doară: cată-l!
De nu s'ar frânge 'n plânsete de dor.

Să nu uități, că mă gândesc la voi,
Soție scumpă, scumpe Cătăline!
Și până ce ne-om întâlni cu bine,
Eu vă sărut obrații amândoi.

Crimeea, 1942.

Aurel Marin

Ziua Domnului

Impărăția lui Hristos

„Asemănatu-s'a împărăția cerurilor omului împărat...” sf. Matei, XVIII; 23—25.

Invățătura Mântuitorului ne amintește neincetat de împărăția Cerurilor sau a lui Dumnezeu.

În sfânta evanghelie de astăzi împărăția lui Dumnezeu se aseamănă cu un stăpânitor a toate, care răpedește pe cel milostiv și iertător și pedepsește pe cel ce nu aude poruncile Sale.

Intr'o mare măsură își dă fiecare seama despre împărăția lui Hristos și așează în cuprinsul ei tot ce poate fi mai bun și mai vrednic de dorit. Însă ispita răului și neascultarea face pe om să pribegască pe cărările pământului și să rătăcească prin mocirlele lui, înecându-se în suspin și plâns.

Cu toți suntem încredințați de sfințenia și măreția învățaturii Domnului, dar în îndeplinirea ei omul răscoste căi greșite.

Ne rugăm neconștient: „Vie împărăția Ta”, pentru că înțelegem că în ea trebuie să fie mângâiere și pace, mulțumire și dreptate pentru viața omului. Trebuie să știm că ea este împărăția lui Isus, regele adevărului.

Stăpânitorul acestei împărății este călăuză, prietenul și sfătătorul celor ce-L ascultă și al celor abătuți și rupți dela frăția creștinească.

E o împărăție plină de hrană duhovnicească în care niciodată nu lipsește pâinea cercască; împărăția în care apa cea vie, nesecat și pururea fiitoare răcorește sufletul. Este împărăția căreia însuși Mântuitorul nostru i-a așezat începutul, ca să rămână în veci neclătită. Este împărăția iubirii lui Hristos al cărui glas se cere ascultat și a cărui lege trebuie implinită. Ea spune să te ferești de cele rele, să lucrezi cele bune și să suferi cele neplăcute. Este așadar împărăția milei și a îndurării.

Zilele de astăzi cer parca mai mult ca oricând venirea împărăției lui Hristos. Nici când duhul întunecului n'a lătit mai mult ca astăzi neghiniarii, care întunecă gândul, innăbușe sentimentele bune și aduce grele nenorociri.

Veninul răutății ne arată totdeauna icoana acelei patimi. Ea calcă în picioare cele mai sfinte lucruri, întunecă credința și batjocurește biserica. Însă împărăția lui Hristos îi întâmpină cu puterea Cuvântului dumnezeesc, spulberând prin biruința Crucii Lui, învățăturile neadevărate și încercările disperate ale celor despărțiți de El.

Cu venirea ca om pe pământ, cu tainele pe care le-a întemeiat, cu învățătura Sa și cu moartea pe Crucea Mântuitorului, Hristos a așezat împărăție veșnică și mântuitoare.

Stăpânirea adevărului dumnezeesc și răspândirea lui în lume a dat-o Dumnezeu bisericii sale prin puterea Duhului sfânt. Sângele Domnului s'a vărsat din dragostea nemărginită pentru mântuirea omenirii prin biserica Sa, care e temelie sfântă a împărăției sale.

Impărăția lui Hristos ne cheamă și pe noi să lucrăm la așezarea ei în toate locurile, pentru a-l face pe fiecare închinător al legii Lui.

Să răpim această împărăție cu puterea credinței noastre.

În ea vor găsi odihnă cei care însetează după dreptatea și sfințenia Domnului, care nădăjduesc în El, care își păzesc curățenia inimii de ispită, care aduc pacea și iubirea între frați și care mărturisesc cu tărie credința în Dumnezeu și în sfânta Lui biserică.

Aceasta este împărăția lui Hristos, care se luptă cu viclășugul diavolesc din sufletele înguste și din mințile întunecate de mărginire ale dușmanilor credinței și bisericii.

Acestora, după cuvântul înțelepciunii sfinte: „fără de veste le va veni peirea, fără știre vor fi loviți și vindecare nu vor afla”.

Preot Nic. Bârsau

Medicul NOSTRU

Sciatica

de Dr. Valeriu Stînghe

Este o boală destul de cunoscută marelui public, pentru că sunt destul de numeroși cei care au făcut în viața lor neplăcuta experiență a acestei boli. De către unii este cunoscută sub denumirea de *ischias*.

Este o boală mai mult plictisitoare decât gravă, pentru că te poticnește în plină sănătate înfloritoare, te trânteste la pat și cu această boală cu caracter local, care interesează numai o mică parte a corpului nostru, fără să afecteze starea generală, zaci, om în toată firea, imobilizat în pat, stânjenit în ocupațiile tale zilnice.

Sciatica este o boală a marelui nerv sciatic, nerv care pleacă din ambele părți de jos ale măduvei spinării și iese prin coloana vertebrală ramificându-se în o mulțime de ramurile pe întreg membrul inferior, gambă și picior.

Cauzele sciaticii sunt numeroase. Sciatica poate fi de natură reumatică, și aceasta e mai des întâlnită, apoi mai poate fi de natură diabetică, sifilitică, gutoasă, la cei care suferă de tuberculoză etc. Sciatica mai poate fi cauzată de compresiunile nervului sciatic în cazurile de leziuni ale coloanei vertebrale, de sarcina femeilor, de tumori mari în compartimentul de jos al abdomenului. Alteori sciatica poate fi provocată de leziuni ale măduvei spinării.

Cea mai deasă cauză locală este frigul și mai ales frigul prelungit și umed. Simplul fapt de a ședea timp îndelungat pe o piatră, pe iarbă sau pe pământul umed, poate fi cauza unei sciaticii rebele, unei sciaticii care se vindecă cu mare greutate.

De menționat că cele mai deseori sciatica este unilaterală, localizată numai la un membru inferior.

Semnele bolii. Cel mai important semn al acestei boli este durerea, nevralgia sciatică, o durere care se simte pe întreaga lungime a nervului, sau numai în unele puncte. Durerea poate fi mare, atroce, sau poate fi mai surdă, dar accentuată prin mișcare, tuse sau atingere. Este o durere care iriază în sus până în regiunea rinichiului, iar în jos durerea o simțim la șold, înapoia coapsei, în dreptul genunchiului, la glesnă, până în talpă.

Durerea poate fi, cum am spus, extrem de mare, bolnavul fiind nevoit să zăcă în pat, pentru că cea mai mică mișcare îi provoacă dureri groaznice. Alteori durerea este mai redusă, bolnavul fiind capabil să meargă, e adevărat, șchiopând.

Când boala durează mai mult timp și când sciatica îmbracă un caracter grav se poate observa o atrofie, o subțiere a membrului bolnav.

La bolnavul de sciatică se poate observa o atitudine specială la statul în picioare și anume corpul bolnavului se apleacă de partea sănătoasă, pentru a face să cadă toată greutatea lui pe membrul sănătos. Deasemenea în poziția șezândă, bolnavul se sprijină mai mult pe fesa sănătoasă, pentru ca nervul sciatic dureros să nu fie comprimat pe scaun, prin ceea ce s'ar agrava durerea.

Spre deosebire de simpla nevralgie sciatică, putem avea o *nevrită sciatică*, datorită unei leziuni anatomice a nervului sciatic, în care caz avem atrofii musculare.

Alteori sciatica este datorită unei *radiculite*, adică inflamației rădăcinilor nervului sciatic. Acest fel de sciatică se observă mai ales în cazurile de sifilis al meningelor rachidiene (sifilisul membranei care învelește măduva spinării).

În cazurile de sciatică rebelă la femeile bătrâne, ne vom gândi la posibilitatea unui cancer al organelor din micul bazin, cu deosebire al mitrei, care apasă asupra nervilor.

Tratament. În formele acute de sciatică bolnavul, vrând nevrând, va zace în pat, din cauza durerilor mari. În punctele dureroase se va aplica căldură. Ca medicamente se vor da antinevralgice: pyramidon, exalgină, fenacetină. În sciatica de natură reumatică salicilatul de sodiu aduce reale servicii. Ca medicamente mai amintim: atophanul, noratophanul luate pe cale bucală (pe gură) apoi sub formă de injecții avem Noiiodin, Thionaiodin, Atophyonil. În nevritile sciaticii și în radiculite efecte surprinzătoare are tratamentul cu vitamina B, pe care o conțin preparatele farmaceutice Betaxin, Betabion.

În sciaticile rebele se fac injecții cu calmante chiar pe traectul nervului.

În cazurile în care tratamentul medicamentos nu a dat rezultate se vor face tratamente electrice cu unde ultracurte, diatermie și radioterapie (raze X).

Tratamentul va fi completat cu o cură balneară: Techirghiol, (băi de nămol), Herculane, Ocna Sibiului, Pucioasa, Govora, Monteoru-Sărata etc.

În sciatica cronică produsă de sifilis, reumatism, gută, diabet etc., se va trata boala cauzală.

Cronica Agricolă

Concursul intercomunal al ogoarelor de vară

Despre însemnătatea arăturilor sau ogoarelor de vară am mai scris în această pagină.

Facerea arăturilor de vară, a devenit astăzi o problemă principală a economiei naționale, de oarece arătura de desmiriștire este cea dintâi lucrare a pământului, pentru ridicarea producției agricole.

Foloasele arăturilor de vară sunt foarte mari. Un teren arat imediat după ridicarea recoltei de grâu, seacă, orz, sau ovăz, se va lucra în toamnă cu mult mai ușor decât același teren ce se va lăsa să se întărească și bată de ploii, în care plugul va intra cu greu și va scoate numai bulgări mari de pământ. Primul folos va fi deci o economie de energie, arătura de toamnă făcându-se cu mult mai ușor.

Dar arăturile de vară mai au și alt rost. Prin ele se urmărește a se da

putința semințelor de buruieni să incoltească, să răsără și să fie distruse în toamnă de ger sau întoarse sub brazdă cu plugul înainte de a ajunge la maturitate.

Din acest punct de vedere arăturile de vară sunt un mijloc de distrugere a buruienilor, împotriva cărora plugarul conștient, trebuie să ducă o luptă de distrugere totală.

Arăturile de vară au și rolul de a permite pământului să înmagazineze o cantitate mai mare de apă, acesta devenind mai *ravân* și mai bogat în substanțe nutritive.

Arăturile de vară permit în sfârșit ca să cultivăm grâu chiar după el însuși, foarte important astăzi când urmărim să ridicăm producția acestei cereale pentru asigurarea pâinei soldatului și tuturor cetățenilor țării.

Pentru ca arăturile de vară să fo-

losească cât mai mult este necesar ca terenul să fie grăpat în urma plugului. După fiecare ploaie va trebui să grăpăm locul, distrugând prin această coaja pământului prin care se face evaporarea apei.

În acest an trebuie ca toți plugarii să facă arături de vară. Cine nu va avea nu va putea să treacă bucată străne de pe câmp, deoarece în dovada dată de agentul agricol că arat terenul, de unde a ridicat cerele, nu va obține dela primărie „Bonu de treer” în baza căruia va putea face această lucrare.

Totuși, pentru ca această măsură să nu apară ca ceva forțat, Ministerul Agriculturii și Domeniilor a instituit concurs pentru ogoarele de vară și toamnă, invitând toate comunele la participare.

Pentru răsplătirea comunelor cea mai mare suprafață (ogorită în raport cu întinderea terenului arabil, Ministerul a fixat câte 3 premii și anume:

Premiul I Lei 200.000
 „ II „ 100.000
 „ III „ 50.000

Premiul acordat se înscrie în bugetul comunei, destinându-se unui scop de utilitate publică cu caracter agricol (construirea grajdului comunal, cimitirului de animale, procurarea reproducătorilor, etc.).

Destinația premiului se aprobă de Camera Agricolă la propunerea primăriei.

Primarul, Notarul, Agentul agricol, Șeful de post și jandarmul agricol al comunei premiate la un loc se vor premia în modul următor:

Premiul I Lei 40.000
 „ II „ 25.000
 „ III „ 15.000

Cota parte din premii cuvenit fiecăruia dintre cei cinci funcționari stabiliți de Camera Agricolă în urma propunerii Șefului de Ocol.

Pe țară se vor acorda:

Două premii, I Medalia „Meritul Agricol Cl. I”.

Două premii II Medalia „Meritul Agricol Cl. II”.

Două premii III Medalia „Mențiune de Onoare”.

Faptul că în trecut regiunea noastră sta în fruntea țării sub raportul arăturilor efectuate, ne îndrituiește să credem că și acum ne vom clasa printre cei dintâi, în această întrecere.

Ion Hogea
 Inginer Agronom

Inființarea unei școli de surori infirmiere pentru copii (puericultură) la Centrul pentru ocrotirea copiilor din Timișoara

Prin deciziunea Nr. 28973 din 7 Iulie 1942 a Ministerului Sănătății și Inființarea la Timișoara o școală pentru surori infirmiere pentru copii la Centrul pentru Ocrotirea copiilor.

Această școală este cea dintâi singura pe țară în specialitatea puericulturii.

Se primesc eleve de origine ardeleană și cetățene române, fără copii, necăsătorite între 17—30 ani, cu 4 clase școlare cundare la bază.

Actele se vor înainta susnumitei instituții între 15—25 August următor.

1. Extras de naștere.
2. Certificat de naționalitate.
3. Certificat de studii
4. Certificat de moralitate, eliberat de autoritatea comunală și vizat de preotul parohiei respective.
5. Consimțământul scris al părinților sau tutorilor legali pentru candidații minori.

Candidatele vor fi supuse unui examen medical, care este eliminătoriu.

Urmează examenul de admitere constând din o probă scrisă și un colocviu, care va ține între 26—30 August a. c.

Durata studiilor este de doi ani. Elevele bune sunt bursiere ale Ministerului Sănătății.

Alte informații se pot primi la Administrația Centrului pentru ocrotirea copiilor Timișoara, Cetate, Piața Horațiu Nr. 3.

„Ziua Recoltei“

Ne mândrim că suntem popor creștin. Nu e treabă, nu e drum, la care să pornim, fără să ne facem cel puțin o sfântă cruce. Nu înțeleg atunci de ce tocmai celui mai de seamă act, din viața noastră de plugari, adică recoltării, nu i se atribuie atenția cuvenită?!

Nu știu, cum va fi prin alte părți, dar, durere, pe la noi prin Ardeal, nu se prea serbează „ziua secerișului“.

Ziua această ar trebui să fie ziua cea mai sfântă pentru omul dela țară! Ba, în general, pentru fiecare om, căci trebuie să ne intre adânc în conștiință faptul, că recolta constituie un răspuns al lui Dumnezeu la cererea noastră, pe care o rostim zi de zi, în „Tatăl nostru“ când cerem „pânea cea de toate zilele“.

Eu cred, că nu greșesc când spun, că între preocupările și grijile ce le purtăm în suflete strămoșii noștri, va fi fost și această datorie de a mulțumi lui Dumnezeu, pentru că ne poartă grijă, și ne răspundește ostenelele, ce le facem în lucrările câmpului. Ba ei se și prețuiau pentru aceasta și nu numai cu procurarea de sămânță, de unelte, brațe de muncă, ci își înarmau și sufletul, prin îndeplinirea sfințelor slujbe, prin care se sfințea sămânța, și se cerea binecuvântarea cerului asupra ogoarelor. Nu ar fi rău deci, dacă și la încheierea lucrărilor câmpului s'ar face aceea îndatinată ceremonie, de mulțumită pentru obținerea unei recolte bune, în forma aceea de a se introduce „Ziua Recoltei“.

Avem atâtea zile ordonate pentru a fi serbate: ziua mamei, ziua tempestanței, ziua aviației, ziua copilului, etc. De ce n'ar intra în programul nostru de lucrări, al parohiilor, și această zi, de mulțumită lui Dumnezeu că ne-a trimis belșug de pâine, prin trimiterea la timp a ploilor și a căldurii soarelui?!

Nu credem că va fi întâmpinată și se resens această propunere, câtă vreme chiar și cărțile noastre de slujbe prezintă această datorie. De ce ar mai fi vorba acolo acele rugăciuni, dacă nu se dispune și aplicarea și traducerea lor în fapt?!

Să introducem deci, fără zăbavă, și cu toată convingerea, „Dumineca Recoltei“. Zic „Dumineca“ căci, pentru a avea accesul mai mare al publicului, e

bine să se țină în zi de Duminecă, având a se anunța din vreme ținerea ei, pentru a se putea aduna cât mai mulți credincioși în sfânta biserică. Acolo vor avea să dea expresiune în comun mulțumitei lor față de Acela, dela Care și prin Care sunt toate, căci dacă primim ceva, dela El primim totul.

Această achitare a simțului nostru de creștinească dragoste față de El nu se poate, ca să nu aducă roadele dorite, în ce privește opera de educare și întărire morală și un spor în viața lor sufletească.

Nu e vorba aici de o speculație, fără niciun duh, ci de un lucru ade-vărat mare și sfânt. Lucru, care, de sigur, a făcut parte și din viața sufletească a înaintașilor noștri.

Să rămânem pe linia aceasta a tradiției, cu atât mai vărtos, că în aceste timpuri excepționale și hotărâtoare, numai acele popoare pot conta pe un viitor mare, care-și zidesc în temeliiile vieții, ce au mai bun: credința și tradițiile lor sfinte.

Să nu uităm nici faptul, că contrar tuturor socotelilor noastre ce ni le făceam privitor la actualul an economic, pe care nu ni-l imaginăm decât amenințător cu spectrul foamei, — câtă vreme condițiile atmosferice erau din cele mai rele, cu ploii ce nu voiau să mai înceteze și cu primăvara întârziată, — iată, ochii ni se veselesc, la privirea lanurilor bogate, cum nu ne-am fi așteptat!

Da, ne găsim în pragul unei recolte, care a întrecut prevederile noastre și toate nădejdiile.

Cine ar putea sta nepăsător la atâta binecuvântare a cerului fără să dea slavă și mulțumită Aceluia, care a turnat atâta bunătate asupra poporului său?!

Numai prin conștiința datoriei împlinite, prin rugăciunile noastre de mulțumită, ne putem simți liniștiți și împăcați în fața lui Dumnezeu! Să-I mulțumim deci, Lui pentru toate câte ne-a dat, dar mai ales, în această „Zi a Recoltei“ a strănerii ei din acest an, prin care, se vor mai alina cât de cât năcazurile, oricât de mare ar fi lipsa provenită pe urma acestui războiu, ca și care n'a mai cunoscut omenirea.

Preot Gh. Fl. Preșmereanu

Intorsura Buzăului

Marele festival artistic și național dat de elevii școlilor secundare în ziua de 26 Iulie a. c.

În cadrul muncii de războiu din inițiativa domnului Gheorghe Grosu, directorul școlii primare din com. Intorsura Buzăului, cu concursul elevilor școlilor secundare, s'a dat o frumoasă serbare cu caracter patriotic. Primul punct al acestei serbări a fost „Imnul Regal“ cântat de corul elevilor și elevilor, care au depus fiecare în parte olința pentru o reușită cât mai mare. Dl director Gh. Grosu printr'o cuvântare rostită cu mult entuziasm a arătat rostul muncii depusă de tineretul român în zilele cele mai grele. Au urmat coruri și recitări de eleve și elevi. În partea II-a s'a jucat „Se face ziua“ de Zaharia Bărsan. A fost jucat foarte bine. Se cer în această regiune pur românească cât mai dese serbări de felul acesta. În pauze, publicul a fost distrat de arile naționale, vioară și acordeon, cântate tot de elevii acestei regiuni.

Ultimul punct distractiv a fost tabloul „Țiganca“ reprezentând țigani nomazi, care zilele trecute treceau prin regi prin comuna noastră luând apoi drumul Răsăritului. Acest tablou a avut un formidabil succes și un mare răsunet în toată regiunea Buzăului, fiind jucat cu o pricepere desăvârșită. Publicul a plecat mulțumit de reușita acestei serbări.

Beneficiul a fost destinat cantinelor școlii primare pentru întreținerea copiilor săraci din această comună.

Un admirator.

Familia Dr. Voicu Nițescu anunță cu aceeași durere împlinirea celor 3 ani dela moartea scumpei lor

Elena V. Nițescu

Parastasul se va oficia Duminecă 9 August ora 11 a. m. în capela din Cimitirul Groaveri.

Cu aceeași nemărginită durere familia prof. pr. Ioan Popa anunță parastasul de șase luni pentru poimenirea neuitatului lor

Mircea I. Popa avocat

Serviciul religios, pentru odihna sufletului său bun, se va oficia Duminecă în 9 August a. c. la orele 11¹/₂ a. m. în biserică din Cetate-Brașov și apoi la cimitirul din Groaveri.

Rudele, prietini și cunoscuții sunt rugați să ia parte la această pioasă rugăciune.

Primăria Municipiului Brașov

No. 24404/1942

Serv. Financiar

Bir. Aprov.

Ordonanța No. 35/1942

Noi, Primarul Municipiului Brașov; Având în vedere dispozițiunile Decretului Lege Nr. 1215/1941, precum și modificările sale ulterioare;

Având în vedere dispozițiunile art. 3 din ordonanța noastră Nr. 27 din 27 Mai 1942;

Având în vedere dispozițiunile ord. noastre Nr. 33 din 11 Iulie 1942;

Văzând că pentru reglementarea piețelor și vânzărilor este necesar a se lua noi dispozițiuni;

Având în vedere satisfacerea intereselor publicului consumator, a funcționarilor publici și a lucrătorilor;

În virtutea drepturilor conferite nouă prin art. 16 din Legea Administrativă,

O r d o n ă m :

Art. 1. — Cu începere dela publicarea prezentei ordonanțe, publicul va avea dreptul de a cumpăra legume, fructe etc., în fiecare zi până la orele 9 a. m., în cantitățile necesare gospodăriei lor, dela comercianții engroșiști din Piața de lângă fosta Cazarma Pompierei — în spatele Tribunalului — cu prețul de engros. După această oră se va adresa comercianților detașiști, cu prețul de detail.

Art. 2. — Comercianții engroșiști sunt obligați a avea zilnic până la orele 9 dimineața mărfuri suficiente pentru populația care dorește să cumpere cu prețul cu ridicata.

Art. 3. — Comercianții revânzători care domiciliază pe raza Municipiului, (inclusiv Dârste, Stupini, Timișul de jos și sus și fabrica de zahăr Bod) se pot aproviziona dela comercianții cu ridicata în piața din spatele Tribunalului — fără nicio restricție — în toată timpul zilei, dela orele 4 dimineața, până la orele 8 seara. În zilele de Dumineci și sărbători legale, piețele se închid la orele 10 dimineața.

Art. 4. — Comercianții străini, vor putea cumpăra din această piață produse alimentare și de generală necesitate, numai după orele 10 a. m.

Art. 5. — Marfa adusă în piață cu ridicata de către comercianții engroșiști, va fi vândută numai în aceea piață. Este interzis comercianților engroșiști de a transporta la magazinele proprii din oraș mai multă marfă decât necesită vânzarea cu amănuntul și totodată le este interzis a vinde din prăvăliile comercianților revânzători.

Art. 6. — Producătorii care vin la piețe cu zarzavaturi, fructe, etc. sunt obligați a vinde mărfurile lor, nu numai comercianților revânzători ci și

direct consumatorilor, cu prețul cu ridicata. Comercianților nu pot vinde marfă decât după orele 10 dimineața.

Art. 7. — Pentru a respecta întru toate dispozițiunile legii speculei și sabotajului și pentru a se putea face permanent control cumpărărilor și vânzărilor, se interzice cu desăvârșire, consumatorilor, comercianților cu ridicata și celor cu amănuntul de a cumpăra ori vinde în afară de piețele publice și prăvăliile din municipiu produse alimentare și de generală necesitate (de exemplu: pe străzi, din casă în casă, etc.).

Art. 8. — Comercianții engroșiști sunt obligați a afișa în mod vizibil atât inscripția calității de engrosist, cât și aceea, că vinde în detail pe preț de engros zilnic până la orele 9 dimineața. Toate mărfurile lor vor fi etichetate până la orele 9 dimineața cu preț de engros, ori unde se găsește marfa (pe teritoriul pieții engros).

Art. 9. — Cu aducerea la îndeplinire a prezentei ordonanțe se încredințează Poliția de Stat și cea Comunală, precum și toate organele de control.

Art. 10. — Infracțiunile la prezenta ordonanță se vor pedepsi în conformitate cu dispozițiunile art. 16 al. II din regulamentul pentru aplicarea Legii Administrative.

Brașov, la 31 Iulie 1942.

Primar,

Dr. N. G. V. Gologan

Secretar General,

Dr. V. Voicu

Citiți cel mai vechiu ziar

Gazeta Transilvaniei

DE PESTE 100 ANI

RIESLING MOTT

1936

+

În veci nemângâiați, Victoria Teculescu, Gelu Teculescu, Radu Teculescu, Draga și Colonel Gheorghe Iannescu, Viorică și Dr. Bujor Teculescu, Maria Jipescu, familiile Neguț, Silvia Jipescu-Hodoș, Sofia Jipescu, Comanescu, precum și familiile înrudite, cu sufletul sfâșiat de durere anunță trecerea din viață a neegalat de bunului lor soț, părinte, frate, ginere și cumnat

Horia Teculescu

în vârstă de 45 ani

director de liceu,

cavaler al ordinilor Steaua și Coroana României, deputat eparhial, președintele despărțământului Aștrei

Inhumarea rămășițelor pământești a avut loc la Sighișoara, Miercuri 5 August orele 3 după masă.

Informațiuni

Abonamente de sprijin

D-1 General Dr. Eugen Curta,
Brașov Lei 500

Impresionanta ceremonie
funerară dela Sighișoara

Miercuri, 5 August a. c., s'a dat în Sighișoara ultimul onor lumesec distinsului colaborator al gazetei noastre **Horia Teculescu**.

Cosciugul a fost ridicat din catedrala ortodoxă din Sighișoara.

În numerosul public, ce l-a însoțit la locul de veci, au fost reprezentate toate altarele la care a slujit adormitul.

Prohodul a fost săvârșit de un numeros sobor de 15 preoți în frunte cu I. P. S. *Scorobet*, arhimandrit-vicar al Mitropoliei din Sibiu, care a elogiât vieța distinsului fost deputat eparhial.

Au vorbit apoi Părintele protopop al Sighișoarei *Em. Stoica*, Păr. *Brotea*, ca fost coleg de școală, *Dr. N. Căliman* în numele comitetului Central al Astei, *I. Gherghel* în numele presei ardelen, Insp. școlar *Ol. Ghița* în numele Ministerului Culturii Naționale, prof. *Gh. Babeș* în numele profesorilor liceului „Principele Mircea” al cărui director a fost. În numele școlilor din Blaj a vorbit canonicul *Iuliu Maior*. În numele orașului și cetățenilor din Alba-Iulia, unde și-a început cariera de profesor și publicist în 1918, organizând și conducând liceul „Mihai Viteazul” și *Gazeta „Alba Iulia”* a rostit un duios cuvânt de recunoștință protopopul din Alba Iulia *Al. Baba*. Ultimul cuvânt de adio l-a rostit elevul *Drăgan* în numele tinerilor cărora le-a fost adevărat părinte sufletesc.

În cimitirul din Sighișoara a fost așezat provizoriu spre a putea fi transportat spre veșnică odihnă la Covasna, alături de părinții săi.

Dumnezeu facă-i parte cu dreptii.

Șezătoare ardelenescă

În 9 August la orele 11 a. m. va avea loc în sala Camerei de Industrie și Comerț o șezătoare ardelenescă aranjată de gruparea tinerilor scriitori și publiciști ardeleni, cu concursul gazetei „Ardealul” din București. După masă se va ține aceeași șezătoare în sala festivă I. A. R.

Recensământul întreprinderilor

Ministerul Finanțelor a prelungit termenul depunerii declarațiilor de recensământ al întreprinderilor producătoare până la 31 Aug. 1942.

Primăria comunei Bod

Nr. 1614/1942.

PUBLICAȚIUNE

Primăria comunei Bod dă în întreprindere prin dijmă exploatarea materiatului lemnos din parchetul anului forestier 1942/43 în licitație publică, care se va ține în localul Primăriei com. Bod în ziua de 22 August 1942 orele 15.

Licitația se va ține cu respectarea dispozițiilor art. 88-110 din L. C. P. și a normelor pentru ținerea licitațiilor publice.

Prețul de strigare al dijmii este dela 60% în sus.

Ofertanții vor depune o garanție provizorie de 150 000 în numerar sau efecte garantate de Stat.

Calețul de sarcini se poate vedea în orele oficiale în biroul Primăriei.

În cazul când licitația primă ar rămânea fără rezultat, se va ține o a doua licitație în aceleași condițiuni și loc în ziua de 12 Septembrie 1942 orele 15.

Bod, la 21 Iulie 1942.

Primar, *I. Kreisel* Notar, *Gh. Iteanu*

Cronica Războiului

de **Mardare Mateescu**

Lecție de istorie

Istoria unui neam poate fi cunoscută în două feluri. Ori atunci când este expusă cu patimă și exagerări stilistice, dela tribuna înveșmântată în culoare politică; ori când o urmărim pe fila încrustată de omul de știință. În primul caz, ne lăsăm înfierbântați de patosul oratorului, pentru ca după un ceas, ascultând un alt „meșter bun de gură” să rămânem pradă îndoielilor. În al doilea caz, creierul are vreme să judece și să îmbine date simple, expuse după darul și știința celui ce le prezintă, alegând pe îndelete neghina de grâul curat.

Istoria noastră și capitolele ei, n'au fost exaltate niciodată de oratori furibunzi. Nici generația condusă de Bănuțiu și nici clasicii „pașoptiști” ai Vechiului Regat, n'au spumegat spre a vădi lumii drepturile firești ale neamului. Neamul românesc s'a ridicat din negurile anonimatului în care coborîse o lungă vreme, numai prin facultatea lui de a vorbi despre obârșia-i străveche și despre spațiul său natural, prin fiecare gest al membrilor colectivității noastre naționale și prin amănuntele atât de specifice ale așezărilor noastre sociale. Intemeierea nuii stat modern român și a regatului nostru, n'a fost prilej pentru reprezentanții de bălcu și nici începutul unei ere de difuzare în lume a unor supravirtuți românești. Ne-am continuat în liniște destinul pașnic, încrezători în steaua de Dumnezeu cărmuită a unei Români Mari și puternice.

Aceste reflecțiuni ne-au fost sugerate dăunăzi, cu ocazia unei vizite făcute într'un oraș de pe malurile Dunării. În mijlocul unui parc, se desprinde silueta înaltă a monumentului Împăratului Traian, ctitorul Daco-Romaniei. Sub soclul statuiei, un bătrân și un copil, turnați în bronz. Bătrânul arată cu gest larg spre vârful monumentului, iar copilul privește cu luare aminte. Atât. Și numai în atât găsim sinteza dăinuirii noastre peste veacuri. O generație după cealaltă a trecut urmașilor, odată cu limba strămoșilor, conștiința unei origini ce nu poate fi contrafăcută. Această conștiință n'a găsit piedeci nici pe Nistru și nici înălțimea Carpaților n'a putut să-i fie piedecă. Ea ne-a adus până în miezul veacului de față ca un bloc unitar și ca o forță ce nu poate fi trecută cu vederea, așa cum ne-a găsit căderea Sarmisegetuzei și retragerea legiunilor de pază ale lui Aurelian, din Dacia Felix.

Și acest lucru, n'a trebuit să-l susținem noi, adunându-ne martori la răscuri de ulițe. Oamenii de bună credință, din cele mai depărtate străinătăți, au venit singuri să ne cunoască și și-au format

singuri convingerile. S'a întâmplat chiar, că atunci când vreo pană străină a prezentat amănunte false despre poporul românesc, să se ivească imediat acela care să repare greșale. Un asemenea caz este semnalat zilele acestea, și el merită relevat cu atât mai mult cu cât este vorba despre o cauză sfântă nouă Românilor.

Revista suedeză „Svensk Tidskrift”, care apare lunar la Stockholm a publicat în numărul 4 din anul curent, un important articol cu titlul: „Câteva cuvinte asupra chestiunii Transilvaniei” semnat de d-l *Alf Lombard*, profesor de filologie romană la Universitatea din Lund. Articolul este conceput în formă de răspuns la un alt articol apărut mai de mult în presa suedeză asupra chestiunii Transilvaniei și în care erau înfățișate câteva date care nu corespundeau adevărului istoric. D-l *Alf Lombard*, după ce face o succintă prezentare a poziției geografice pe care o ocupă Transilvania și un scurt istoric al acestei părți a țării românești, arată caracterul profund românesc al provinciei și originea latină a populației de aici. D-sa spune printre altele: „Cu șapte secole înainte ca Ungurii să fi pătruns în Europa, Romanii erau nu numai stăpânii Valahiei, ci și ai Transilvaniei meridionale și occidentale. Românii de azi au păstrat aceleași tradiții istorice ca și Romanii de atunci. Că Romanii din Dacia n'au părăsit niciodată această provincie, pentru a o lăsa în mâna popoarelor imigrante, cu alte cuvinte că a existat și există întotdeauna în regiunea pe care o numim România un caracter roman pronunțat, care a păstrat tradițiile lingvistice și etnografice, acesta este astăzi un adevăr recunoscut de toată lumea”.

Pentru menținerea acestei afirmații, autorul citează câteva date statistice din care reiese superioritatea elementului românesc din Transilvania și numeroase argumente lingvistice, arătând caracterul roman și deci românesc al acestei provincii. Fără a atinge latura politică a problemei, d-l *Lombard* privește problema numai din punct de vedere științific, bazându-se în argumentarea sa numai pe date filologice și statistice. Articolul profesorului *Lombard* s'a bucurat de o atenție specială, fiind publicat într'o revistă de prestigiu și cu o largă circulație în pătura intelectualilor suedezi.

Iată deci, cum se fac lecțiile de istorie românească. Fără trâmbitări și fără argumentații șerpuitoare. Istoria noastră e un drum drept, având ca țintă finală păstrarea unității noastre, meritată din

plin pentru credința ce am păstrat-o de-a-lungul mileniilor, grației și tradițiilor strămoșești.

Situația pe fronturi

Operațiile armatelor germane, române și aliate, continuă cu succes pe frontul din răsărit. Lupte serioase au loc în regiunea din jurul Stalingradului pe porțiunea dintre fluviul Don și râul Sal, afluent al acestuia; în partea centrală a Caucaziei de Nord; în regiunea Kubanului și în zona litoralului Mării de Azov, în condițiunile prevăzute din vreme de către comandamentul aliat.

În sectorul Stalingradului, continuă urmărirea Rușilor, care se retrag în continuu, spre Est. La Sud de acest sector, în regiunea centrală a Caucaziei, trupele germane au reușit numeroase străpungeri și au cucerit după lupte crâncene de stradă orașul Vorosilovsk. Acest oraș, unul din marile centre industriale ale Caucaziei, este și un important nod de cale ferată, având legături cu orașul Novorosiisk de pe coasta orientală a Mării Negre și cu orașele Krasnodar, Kropotkin și Blagodarinoje. Cu acest prilej se face remarca plină de humor, că toate orașele purtând numele lui Vorosilov-Vorosilovgrad, Vorosilovsk la Don și Vorosilovsk în Caucaz au căzut în stăpânirea trupelor germane.

Nu mai puțin îndărjită este înaintarea din regiunea Kubanului. Coloanele rapide germane au împrăștiat și slăbit forțele inamice ce li s'au opus și au atins în mai multe puncte cursul superior și cel inferior al fluviului Kuban. În urma acestei acțiuni îndrăznețe, incununate de succes, o mare parte din regiunea Kubanului, bogată în cereale, a intrat în stăpânirea Germanilor.

Această situație se poate constata în regiunea Mării de Azov, unde grupul de divizii germane care operează în această direcție a înfrânt rezistența ariergărzilor rusești și înaintează către Sud, urmărind pe sovieticii în retragere.

Față de această situație, se poate constata că intenția generalului sovietic Kozlov, de a organiza o linie de rezistență pe fluviul Kuban a dat greș sub presiunea crescândă a forțelor germane și aliate. Nu este deci de mirare că se primesc știri alarmante în legătură cu starea de dezorganizare a infanteriei și formațiunilor blindate sovietice, care cu tot ordinul primit din partea lui Stalin, de a rezista până la limita puterilor, refuză să primească lupta. Neputința generalului Kozlov de a obține o rezistență stabilă în sectorul de sud al frontului, poate însemna prăbușirea totală a acestui sector pentru ruși.

În celelalte sectoare ale frontului din răsărit, au fost înregistrate diferite acțiuni cu caracter local, care însă s'au sfârșit de rezistența forțelor germane.

În Egipt activitatea ultimelor zile este redusă, menținându-se la unele intervențiuni de patrulare în regiunea El Alamein. Ceva mai active intervențiile aeriene, ale italienilor și germanilor.

Pe frontul Extremului Orient, pe lângă cuceririle de teritorii semnalate în zilele trecute, se înregistrează o viitoare activitate a submarinelor japoneze, care au scufundat vase englezești și americane în apele Oceanului Indian și Oceanului Pacific.

În Anglia domnește mare îngrijorare cu privire la soarta frontului sovietic și cu privire la scăderea simțitoare a tonajului de transport.

Redactor responsabil
ION BOZDOG